

pont de pedra

el varen tenir que retornar amb "Aigua del Carme."

Va ésser necessari fer venir un fotògraf barceloní.

la força del costum

Ens han explicat una facècia de Pinedo repòrter gràfic gironí.

Li varen encomanar que tregués una foto d'un mort. Entra a la cambra mortuòria, dona una ullada i diu:

—Hi ha poca llum, obrin el balcó.

Trià un bon lloc, prepara la màquina i enfoca «el fiambre». Després aixeca la mà a la manera característica de l'ofici i comina:

—Quiet, un moment!

FUSTERIA COSTA

No obideu aquest nom quan es tracti del ram de la fusa.
Calderers, 11 — GIRONA

el prestigi de l'autoritat

L'altre dia un desesperat va decidir acabar d'una vegada amb el feixug pes de la vida i es llençà al riu Ter, segurament amb intencions d'ofegar-se, perquè ho féu vestit.

Un dels de «asalto» de servei el veié i no s'acabava de decidir entre llançar-se a l'aigua vestit, despullar-se o anar a cercar una corda; a l'últim una idea genial se li ocorregué.

Es treu la pistola i amenaçant al cansat de viure, que ja s'acabava de negar, li cridà:

—Si no sales del agua te matol

Diuen que l'aspirant a suïcida obeí immediatament.

un jove prodigi

Coneixiem algunes habilitats del polifacètic Castillon —ferm puntal de Falanje ací a Girona— ignoràvem però, la que el fa sobresurtir d'una manera destacada entre els seus companys, de la que se'n enorgulleix exageradament. Ens referim a la seva manyositat imitant el bram de l'ase.

Si amics Castillon—puntal de F, E. — imita a la perfecció el bram del burro i altres bèsties de menys categoria.

Es digne de veure i d'escoltar Fixeu-vos bé.

Es posa les dues mans de da-

vant a la boca, llença una cossa amb una pota de darrera i inicia un bram suau que va creixent de diapasó a mida que obre més o menys les mans de davant. Al bell mig del bram suspira — tan bé com un burro— i va baixant de tó, fins acabar amb el tó just, suau.

Quan acaba de bramar panteixa lleugerament però somriu satisfet.

—Que us ha semblat.

—Noi, ho fas molt bé — solen respondre els que l'han escoltat.

—Amic, aixó ve de neixcment. Però escolteu, aixó no és res, ara imitaré el porc...

Altres n'hi han que no saben tant. No és veritat?

coses de canalla

—Pobret, el tespullen perquè agafi una pulmonia. Quins poques vergonyes!

Això deia una senyora al carrer de l'Argenteria que contemplava com uns vaillets de 18 a 30 anys li descordaven els botons i s'emportaven la capeta del gos d'aigütes de la joieria Massot.

Els murrís fugien i deien:

—Fixa't, és de llana. Oh! I porta la marca de la sastreria Gusó.

La pobra bestiola si hagués portat ermilla i samarreta, segurament no s'hauria refredat.

Això que contem va passar pels voltants del 6 d'octubre de l'any passat.

competència militar

Una autoritat militar feia una visita d'inspecció al quarter d'intendència de la nostra ciutat. Al donar-se compte que hi mancava un tinent, va dir: "Es necesario nombrarlo". Aleshores se li presentà un soldat que, després de saludar-lo li digué:—Si "ustet" quiere "jo" con la "mitat" de la paga le haré "tota" la "feina" que le haria el teniente.

Pero Ud. qué sabe? —va contestar-li el quefe.

—Ahl "miri" por un real ha-go todas las guardias de los "diu-menges" conque vaya contando baratura.

Bueno, retírese— va acabar dient el comandant.

El noi amb aquella bona fe està esperant el nomenament de tinent. Fins amb això hi haurà competència.

una forta donació del baró de thyssen.

En Claret viu de renda i compra una torre al passeig de Gràcia.

Tan bon punt nosaltres ens enteràrem de que el Baró de Thyssen havia lliurat un xec al xòfer Claret per valor de 10 pessetes, importe justo y cabal de su arriesgado servicio, correguérem a trobar el Sr. Ramon del Peninsular per preguntar-li si aquell «tio» havia marxat sense pagar. La nostra primera impressió fou aquesta. Però la sang se'ns encengué quan des de fora l'Hotel amb les butxaques carregades de rocs, vegérem com el xòfer Claret tornava el canvi de les 10 pessetes al Baró de Thyssen. "Claret mossega'l!" cridàrem nosaltres des de fora bo i ensenyant al Baró un roc que ens havíem tret de la butxaca. El temps passava i calia actuar amb energia. Per mitjà del taxi espartenyal, ens traslladarem a la clínica d'En Coll. Volíem apallissar la Baronesa! però oh dissort! En Coll no ho volgué; digué que ho féssim des de fora, tal com havia permès fer les fotografies.

Davant de tants impossibles ens dedicàrem a meditar el benefici que podrien reportar les 10 ptes. ben administrades. Heu's ací les conclusions fetes per un nostre redactor banquer.

10 ptes. al cinc per cent anual reporten 0'50 d'interessos que se'n poden gaudir sense necessitat de tocar el capital inicial que sempre i per tota la vida segueix essent el mateix. Si per el contrari hom vol gaudir sols de l'interès compost o sigui que no retiri anualment l'interès de l'interès, al cap de 10 mil anys en Claret es trobarà amb la quantitat de 5.000 ptes. o sigui mil drets. Ara sols falta que en Claret visqui aquests anys per poguer-ne disfrutar, que cap i a la fi és la finalitat que ha perseguit el Baró. o sigui desitjar que en Claret visqui forces anys. Es com una mena de felicitació.

croníc.

SPORT-BAR DE =
PERE CARBONELL
efrescs i licors de totes classes. - Cafè Express
Plaça República — GIRONA